

Arrest

nr. 263 880 van 19 november 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 augustus 2021 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat K. VERVLOESEM en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Sikh van origine en religie te zijn. U bent geboren in 1989 in de stad Jalalabad maar toen u amper acht maanden oud was werd u samen met uw twee broers, (...) (o.v. X) en (...), door uw moeder (...) (o.v. X) naar India gebracht gezien de onveilige situatie in Afghanistan en de verdwijning van uw vader. In India verkregen jullie de eerste vier à vijf jaar een verblijfsvergunning tot de stijgende prijzen jullie hiervan deden afzien. In 2003 vertrok uw broer (...) met de hulp van uw ooms naar het Verenigd Koninkrijk. In 2006 keerde hij echter naar India terug nadat hij

vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan was gerepatriëerd waar hij zijn echtgenote (...) (o.v. X) ontmoette. Na zijn terugkeer probeerde u tevergeefs om samen met (...) uw legale situatie in India te regulariseren. In 2010, na ruzies omwille van jullie povere financiële situatie, trokken u, uw moeder en uw broer (...) weg van (...) en zijn gezin. Jullie verloren het contact met (...) die op 17 december 2014 met zijn echtgenote een eerste verzoek om internationale bescherming indiende in België. (...) verliet jullie op zijn beurt in 2013 omwille van jullie penibele financiële situatie zonder een spoor achter te laten en zonder dat jullie trachtten hem terug te vinden. Op een dag in 2018 ontmoette uw moeder een dame die haar in contact kon brengen met haar broers in het Verenigd Koninkrijk. Uw ooms wilden jullie reis naar het Verenigd Koninkrijk financieren waardoor uw moeder en u op 8 oktober 2018 met valse Indische paspoorten India verlieten. Jullie vliegtuig landde in Frankrijk maar de smokkelaar bracht jullie in plaats van naar het Verenigd Koninkrijk naar België waar jullie bij toeval in contact werden gebracht met uw broer (...). Zestien dagen na jullie aankomst in België, op 28 oktober 2018, dienden jullie op 13 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden omwille van uw religie en etnische origine.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming leggen u en uw moeder de originele taskara's van u, uw vader, (...) en (...), dertien foto's van u en uw familieleden in India en uw studentenkaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw huidige nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf en uw verblijfsrecht aldaar, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke identiteit en nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke huidige nationaliteit is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft ten opzichte waarvan onderzocht zal worden of hij of zij een werkelijke nood aan internationale bescherming heeft. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke identiteit, dient te worden besloten dat de beschermingsnood niet aangetoond wordt. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat u en uw moeder nalaten om jullie identiteit aan te tonen. Zo legt uw moeder geen identiteitsdocumenten neer, noch enig ander stuk dat op enerlei wijze haar identiteit kan staven. Uw moeder vertelt wel dat ze een paspoort en taskara had, maar beweert dat beide stukken verloren gingen. Hoe deze stukken verloren gingen kan ze niet verduidelijken en de vraag

wanneer ze haar paspoort verloor kan ze evenmin beantwoorden (CGVS (...), p.2,3). Dat ze zo achteloos omgesprongen zou hebben met haar identiteitsdocumenten valt niet voor te stellen en staat haaks op het gegeven dat jullie blijkbaar wel voldoende zorg hebben besteed aan de taskara's van u en uw broers. Aan uw moeder gevraagd of ze nieuwe identiteitsdocumenten aanvraag na het verlies van haar oude werpt ze op dat ze dit niet deed omdat ze niet wist waar ze naartoe moest gaan om een nieuw paspoort aan te vragen (CGVS (...), p.2,3). Als er met enig ongeloof gevraagd wordt dat ze niet wist waar ze een paspoort kon aanvragen laat ze onmiddellijk haar eerste excuus vallen en werpt ze op dat ze het nut niet inzag van het aanvragen van een nieuw paspoort (CGVS (...), p.2,3). De daaropvolgende vraag hoe uw moeder dan haar identiteit bewees in India lacht ze weg (CGVS (...), p.2,3). Nochtans geeft u aan dat u talrijke keren gevraagd werd om uw identiteit te staven in India waardoor er niet begrepen kan worden waarom uw moeder, die eveneens werkte in India, het nut van identiteitsdocumenten niet zou inzien (CGVS (...) p.4; CGVS (...), p.2,3). Niet alleen brengt uw moeder geen enkel stuk aan ter staving van haar identiteit ook kan ze geen aannemelijke verklaringen afleggen over de wijze waarop ze de identiteitsdocumenten waarover ze beschikte kwijt speelde en kunnen haar redenen waarom ze geen nieuwe identiteitsdocumenten aanvraag allerminst overtuigen. Deze vaststellingen wijzen erop dat jullie trachten om doelbewust de identiteitsdocumenten van uw moeder achter te houden om bepaalde aspecten van haar identiteit voor het CGVS te verbergen. Ook over uw identiteit wensen u en uw moeder geen klaarheid te scheppen. Zo beweren u en uw moeder dat u geboren bent in Jalalabad in 1989 (DVZ Verklaring (...), vraag 4; DVZ Verklaring (...), vraag 16). De neergelegde taskara geeft echter aan dat u één jaar oud was in het jaar 1361 (21 maart 1982 – 20 maart 1983) (CGVS (...) p.8). Hierop gewezen zegt uw moeder dat men de leeftijd in de taskara's altijd verhoogt zodat kinderen niet op de standaardleeftijd van acht jaar maar eerder met school kunnen beginnen. Ze geeft hierbij het voorbeeld dat iemand van twee maanden om die reden ingeschreven wordt als een éénjarige (CGVS (...) p.8). Deze verklaring houdt echter geen steek. U bent immers zo'n acht jaar ouder in uw taskara dan in jullie verklaringen. Gezien het grote leeftijdsverschil verdwijnt elk nut voor een vroegere schoolgang. Bovendien dateert uw taskara van 21/4/1361 (12 juli 1982) waardoor er niet kan begrepen worden hoe het mogelijk is dat er zeven jaar voor uw geboorte een taskara voor u werd opgemaakt (CGVS (...) p.8). Bovenstaande vaststellingen wijzen er duidelijk op dat u noch uw moeder wensen duidelijkheid te bieden over jullie werkelijke identiteit.

Aangezien jullie jullie vertrek uit Afghanistan koppelen aan uw leeftijd kunnen jullie verklaringen over jullie verhuis naar India evenmin overtuigen. Uw moeder en u verklaren op het CGVS dat u acht of twaalf maanden oud was toen jullie jullie vaderland – bijgevolg in het jaar 1990 - ontvluchtten (CGVS (...), p.2; CGVS (...) p.2). Het hoeft geen betoog dat deze tijdsaanduiding zeer ter discussie staat gezien bovenstaande vaststellingen over uw geboortjaar. Tegelijkertijd koppelt uw moeder jullie vertrek aan het overlijden van haar man wanneer ze aangeeft dat jullie na zijn overlijden vertrokken (CGVS (...) p.2; CGVS Vragenlijst vraag 3.5). Bij de DVZ liet uw moeder evenwel optekenen dat haar man in 1994 overleed waardoor u ten tijden van jullie vertrek niet ongeveer één jaar maar vijf jaar oud moet zijn geweest (DVZ Verklaring vragen 14 en 15a). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt ernstig het geloof in jullie verklaarde vertrek naar India. Om meer zicht te krijgen op het moment van jullie vertrek naar India werd er aan uw moeder gevraagd wie de macht had in haar woonplaats Kabul toen jullie Afghanistan achterlieten. Haar antwoord, Babrak Karmal, de president van Afghanistan van december 1979 tot november 1986, valt opnieuw niet met jullie verklaarde vertrek in 1990 te rijmen, maar lijkt aansluiting te vinden met de these van jullie vertrek omstreeks 1982 (CGVS (...) p.2). Ook de omstandigheden van de verdwijning van uw vader valt niet in te passen in jullie daaropvolgend vertrek. Zo vertelt uw moeder dat de mensen nadat haar echtgenoot door gewapende mannen meegenomen werd van zijn winkel in de stad Kabul zowel de taliban als de moedjaheddin als schuldigen aanwezen (CGVS (...), p.7). Aangezien de moedjaheddin pas in 1992 en de taliban slechts in 1996 voet aan de grond kregen in de Afghaanse hoofdstad valt deze uitspraak opnieuw niet te verenigen met jullie beweringen dat jullie in 1990 vertrokken. Daarbij dient eveneens aangekaart te worden dat jullie het stuk dat klaarheid kan bieden over jullie vertrek uit Afghanistan, met name het paspoort van uw moeder, bewust achterhouden, zoals hierboven aangetoond. Doordat jullie geen eenduidige en aannemelijke verklaringen afleggen over het moment dat jullie naar India verhuisden leggen jullie evenmin geloofwaardige verklaringen af over de duur van jullie verblijf in India en de verblijfsstatuten en naturalisatie die jullie uit jullie verblijf in India konden putten.

Voorts laten u en uw moeder eveneens na om overtuigende verklaringen over jullie verblijfsstatus in India af te leggen. Jullie vertellen dat jullie ongeveer de eerste vijf jaar van jullie verblijf in India over een verblijfsvergunning beschikten (CGVS (...), p.3; CGVS (...), p.7,8). Van deze verblijfsvergunning kunnen jullie geen bewijs neerleggen. Uw moeder weet eenvoudigweg niet waar het document zich bevindt (CGVS (...), p.3). Wat voor vergunning of op welke basis jullie deze vergunning verkregen weten jullie

evenmin. Uw moeder kan slechts vertellen dat ze de vergunning verkreeg in een kantoor waar ze zich de naam niet goed van herinnert en waar moslims haar hielpen een formulier in te vullen (CGVS (...), p.3,4; CGVS (...), p.7,8). Het valt niet voor te stellen dat jullie jaren met een verblijfsrecht in India verbleven zonder hier ook maar de minste notitie over te hebben. Des te meer omdat uw moeder deze vergunning bekwam en telkens verlengde (CGVS (...), p.7-8). Uw broer (...) verklaart overigens dat jullie niet vier of vijf jaar maar van 1990 tot 1998 in het bezit waren een verblijfsvergunning als vluchteling (CGVS (...)8/1/2008, p.3). U en uw moeder ontkennen echter formeel dat jullie als vluchteling erkend waren in India (CGVS (...), p.3; CGVS (...), p.7,8). Dat jullie dermate ontoereikende en tegenstrijdige verklaringen afleggen over de verblijfsvergunning die jullie in India hadden leidt andermaal tot de conclusie dat jullie geen werkelijk zich wensen te geven op jullie verblijfssituatie in India en, zoals blijkt uit de toegevoegde informatie, op jullie naturalisatie die uit jullie verblijfssituatie kan voortvloeien.

Voorts geeft u dat u in 2006 samen met uw broer (...) trachtte om jullie situatie in India te legaliseren. Opnieuw stellen uw verklaringen hierover teleur. Zo weet u niet voor welke verblijfsvergunning u in aanmerking kwam. U kan slechts zeggen dat u een "stay" of verblijfsvergunning kon krijgen en aangedrongen om te verduidelijken welke de reden van jullie stay zou zijn werpt u op dat jullie van Afghanistan komen en er niet naar terug kunnen (CGVS (...), p.9). Als u uitgelegd wordt dat u zich voor asieltgebonden motieven tot het UNHCR in India moest wenden voor een erkenning als vluchteling op basis waarvan u een Indische verblijfsvergunning kon bekomen haalt u uw heel jonge leeftijd destijds aan om uw onwetendheid te verklaren (CGVS (...), p.9). Aangezien uw taskara laat uitschijnen dat u destijds zo'n 24 jaar oud was kan u zich onmogelijk achter uw leeftijd verbergen. Financiële moeilijkheden werpt u tenslotte op als reden waarom jullie in 2006 niet doorgingen met de regularisatie van jullie verblijfssituatie in India. De Indische overheid vroeg om 100.000 roepies per persoon en jullie hadden zoveel geld niet (CGVS (...), p.9-10). Ook geeft uw moeder aan dat ze om dezelfde reden jullie verblijfsvergunningen niet verlengde (CGVS (...), p.8; CGVS (...), p.3). Aan jullie moeilijke financiële situatie als reden voor jullie illegaal verblijf kan echter geen geloof gehecht worden. Dat jullie penibele financiële jullie reis naar Europa niet verhinderde wijt uw moeder aan het terugvinden van haar broers in het Verenigd Koninkrijk. Toevallig ontmoetten jullie in 2018 een vrouw die jullie in contact bracht met uw ooms, die vervolgens jullie reis naar Europa betaalden (CGVS (...), p.5; CGVS (...), p.13). Uw moeder geeft aan dat jullie voordien geen contact hadden en zelfs idee hadden dat haar broers in het Verenigd Koninkrijk woonden (CGVS (...), p.5). Volgens uw moeder leende uw broer (...) dan ook van iemand geld om zijn reis in 2003 naar het Verenigd Koninkrijk te financieren (CGVS (...), p.5). U beweerde daarentegen dat uw ooms de reis van (...) in 2003 betaalden (CGVS (...), p.10). Als uw moeder hierop gewezen wordt stemt ze met deze versie in en wijt ze haar eerdere uitspraken aan een vergissing (CGVS (...), p.5). De expliciete verklaringen van uw moeder passen evenwel niet in de these van een vergissing. Ondanks het toegeven van de "vergissing" blijft uw moeder overigens volhouden dat ze in 2003 niet wist dat haar broers de reis van (...) betaalden en vertelt ze dat ze niet wist hoe (...) de reis financierde (CGVS (...), p.5). Dat het vertrek van haar inwonende oudste zoon naar het Verenigd Koninkrijk ondanks jullie slechte financiële situatie niet aan de keukentafel besproken zou zijn of zelfs geen vragen bij uw moeder opriep is andermaal geheel ongeloofwaardig. Nadat het gebrek aan contact met haar broers in het Verenigd Koninkrijk niet meer als excuus ingeroepen kon worden stelt uw moeder dat jullie wel contact hadden en dat uw ooms hulp aanboden maar dat jullie vanuit een zekere trots weigerden (CGVS (...), p.5). Ook deze verklaring is niet plausibel. Indien jullie daadwerkelijk in dermate deplorabele financiële situatie zaten dat uw gezin uiteen gescheurd werd en jullie de door jullie gewenste verblijfsdocumenten niet konden betalen kan er niet ingezien worden dat jullie financiële steun zouden afslaan, zeker omdat jullie die financiële steun onder de vorm van reizen wel gretig in ontvangst namen (CGVS (...), p.10,13,14; CGVS (...), p.5). De mogelijkheid om de Indische nationaliteit te bekomen koppelt u terecht aan het hebben van een verblijfsvergunning in India (CGVS (...), p.11,12). Door valse verklaringen af te leggen over jullie verblijfsrecht in India maken jullie allerminst aannemelijk enkel nog over de Afgaanse nationaliteit te beschikken. Integendeel, jullie verlangen om jullie werkelijke situatie in India te verbergen doet juist sterk vermoeden dat jullie wel over de Indische nationaliteit beschikken. Overigens houdt uw moeder ook wat dit onderwerp betreft haar betrachting om zo weinig mogelijk informatie te geven vol wanneer ze in tegenstelling tot u beweert nooit over de naturalisatieprocedure gehoord te hebben (CGVS (...), p.9). Aangezien u beweert dat er binnen uw gemeenschap in India over gesproken werd kan het moeilijk aanvaard worden dat het nieuws over een dergelijke drastische oplossing voor de moeilijke verblijfssituatie van veel leden van jullie gemeenschap haar niet ter oren zou zijn gekomen.

Verder zijn ook jullie verklaringen over de verblijfssituatie van uw familieleden in India ontoereikend. Zo slaat uw moeder met verstomming door aan te geven dat ze niet weet of uw broer (...) een verblijfsrecht had in India nadat jullie verhuisden. Ze zag het niet en vroeg het niet (CGVS (...), p.9). Hoewel jullie het

CGVS voorhouden dat jullie na jullie verhuis jaren in India woonden zonder enig contact te hebben met (...) en zijn gezin vindt het CGVS het niet plausibel dat jullie bewust alle banden zouden doorknippen met de broer waarmee jullie jarenlang hadden samengewoond omdat jullie financiële moeilijkheden hadden. Bovendien werden jullie na jullie aankomst in België herenigd met (...) waardoor er hoe dan ook verwacht kan worden dat jullie de essentiële elementen van zijn verblijf in India kennen. Of uw tantes in India een verblijfsvergunning hadden weet u dan weer niet. Als verklaring geeft u aan dat uw tante in Delhi overleden is toen u klein was en u de tante in Punjab niet ontmoette (CGVS (...), p.12). Andermaal kan uw excuus uw gebrek aan kennis niet vergoelijken. Het is immers opvallend dat jullie noch met uw tante in Punjab, noch met de kinderen van uw tante in Delhi contact hadden. Dit gebrek aan contact met uw directe familieleden die al dan niet vlakbij u woonden en waarvoor u geen afdoende reden kan bedenken is een rode draad doorheen jullie verklaringen en is niet alleen op zich erg verwonderlijk maar staat ook in schril contact met het belang dat jullie aan de familiebanden met uw ooms in het Verenigd Koninkrijk en sinds jullie aankomst in België met (...) hechtten (CGVS (...), p.12,13,16; CGVS (...), p.7; DVZ Verklaring (...), vraag 33). Uw moeder weet evenmin of haar zussen en hun gezinsleden een verblijfsvergunning hadden maar verwijst als uitleg niet naar een gebrek aan contact maar louter aan desinteresse (CGVS (...), p.4). Ook deze uitleg roept vragen op daar een minimum aan interesse in de levensomstandigheden van jullie nauwe familieleden toch verwacht mag worden.

Tenslotte moeten ook uw verklaringen over jullie reisweg van India tot België belicht worden. Het is opmerkelijk dat u en uw moeder volhouden dat jullie niet weten onder welke identiteit jullie de reis hebben afgelegd. De smokkelaar heeft documenten voor jullie laten maken en heeft jullie begeleid van India tot België. De reisdocumenten hebben jullie zelf nooit in handen gehad, zo verklaren jullie (CGVS (...), p.5; CGVS (...), p.6,10). Niet alleen is het volstrekt ongeloofwaardig dat u en uw moeder, twee volwassen mensen, internationale grenscontroles kunnen passeren zonder een eigen paspoort in handen te hebben, ook is het niet plausibel dat de smokkelaar jullie niet inlichtte over de identiteit waaronder jullie reisden (CGVS (...), p.6). Indien u met een vals paspoort een grondgebied van keuze wenst binnen te komen is het erg onwaarschijnlijk dat u niet eens de moeite neemt om u voor te bereiden door de basisgegevens van het paspoort, zoals de vermelde naam, tot u te nemen. Uw verklaringen over de wijze waarop u tot België reisde en de documenten waarvan u gebruik maakte kunnen allerminst overtuigen en voeden de vaststelling dat u uw werkelijke achtergrond aan het zicht wenst te onttrekken.

De bevinding dat u geen geloofwaardige verklaring aflegde over uw identiteit, de duur en legale situatie van uw verblijf in India en uw reisdocumenten, sterkt de vaststelling dat u geen klaarheid wil bieden over uw huidige identiteit en in het bijzonder uw actuele nationaliteit. Doordat u geen zicht wenst te bieden op cruciale elementen stelt u de asielinstanties niet in staat om na te gaan of u in India een reëel verblijfsalternatief ontwikkelde of, zoals blijkt uit de informatie van het UNHCR, mogelijk zelfs de Indische nationaliteit verwierf. Er werd nochtans aan het begin van uw onderhoud beklemtoond dat het uw plicht is om duidelijkheid te bieden op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie vooraleer u naar België kwam. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS werd u eveneens uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen, en dit zeker aangaande uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud zelfs uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat u deze essentiële elementen van uw verzoek (nog) niet aannemelijk maakte. U en uw moeder hielden evenwel vast aan jullie verklaringen (CGVS (...), p.15; CGVS (...), p.10).

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke identiteit, verblijfssituatie en daaraan verbonden uw huidige nationaliteit, aspecten die de kern van uw asielrelaas raken, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming. De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan u toegekend worden.

De vaststelling dat uw broer en zijn gezin de vluchtelingenstatus toegekend kregen heeft geen invloed op bovenstaande appreciatie. Door zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk en Afghanistan tussen 2003 en 2006 en het verblijf van zijn echtgenote tot 2006 in Afghanistan was hun legale situatie in India dermate verschillend van die van u en uw moeder dat elke overeenkomst met jullie verzoeken ontbreekt.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara werd hierboven reeds besproken. Daaraan kan toegevoegd worden dat uw taskara net als de taskara's van uw broers en uw vader, eveneens opgemaakt in 1361 (21 maart 1982 – 20 maart 1983), hoe dan ook bewijskracht missen inzake jullie verblijfssituatie in India en jullie huidige nationaliteit. Uw studentenkaart toont uw

verblijf aan maar levert geen informatie aan over jullie (legale) verblijfssituatie. Evenzo tonen de neergelegde foto's jullie familiebanden aan, maar missen ze eveneens bewijskracht inzake de hierboven geformuleerde weigeringsargumenten aangezien er in tegenstelling tot wat u beweert uit de foto's geen conclusies getrokken kunnen worden inzake jullie financiële situatie.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek om internationale bescherming van uw moeder (...) (o.v. 8732.041) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u niet naar Afghanistan teruggeleid mag worden.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM en van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In het vierde en laatste middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU (Kwalificatierichtlijn) en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU (Procedurerichtlijn).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker niet als vluchteling erkenning, noch de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht

vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw huidige nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf en uw verblijfsrecht aldaar, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke identiteit en nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke huidige nationaliteit is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft ten opzichte waarvan onderzocht zal worden of hij of zij een werkelijke nood aan internationale bescherming heeft. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke identiteit, dient te worden besloten dat de beschermingsnood niet aangetoond wordt. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat u en uw moeder nalaten om jullie identiteit aan te tonen. Zo legt uw moeder geen identiteitsdocumenten neer, noch enig ander stuk dat op enerlei wijze haar identiteit kan staven. Uw moeder vertelt wel dat ze een paspoort en taskara had, maar beweert dat beide stukken verloren gingen. Hoe deze stukken verloren gingen kan ze niet verduidelijken en de vraag wanneer ze haar paspoort verloor kan ze evenmin beantwoorden (CGVS (...), p.2,3). Dat ze zo achteloos omgesprongen zou hebben met haar identiteitsdocumenten valt niet voor te stellen en staat haaks op het gegeven dat jullie blijkbaar wel voldoende zorg hebben besteed aan de taskara's van u en uw broers. Aan uw moeder gevraagd of ze nieuwe identiteitsdocumenten aanvraag na het verlies van haar oude werpt ze op dat ze dit niet deed omdat ze niet wist waar ze naartoe moest gaan om een nieuw paspoort aan te vragen (CGVS (...), p.2,3). Als er met enig ongeloof gevraagd wordt dat ze niet wist waar ze een paspoort kon aanvragen laat ze onmiddellijk haar eerste excuus vallen en werpt ze op dat ze het nut niet inzag van het aanvragen van een nieuw paspoort (CGVS (...), p.2,3). De daaropvolgende vraag hoe uw moeder dan haar identiteit bewees in India lacht ze weg (CGVS (...), p.2,3). Nochtans geeft u aan dat u talrijke keren gevraagd werd om uw identiteit te staven in India waardoor er niet begrepen kan worden waarom uw moeder, die eveneens werkte in India, het nut van identiteitsdocumenten niet zou inzien (CGVS (...) p.4; CGVS (...), p.2,3). Niet alleen brengt uw moeder geen enkel stuk aan ter staving van haar identiteit ook kan ze geen aannemelijke verklaringen afleggen over de wijze waarop ze de identiteitsdocumenten waarover ze beschikte kwijt speelde en kunnen haar redenen waarom ze geen nieuwe identiteitsdocumenten aanvraag allerminst overtuigen. Deze vaststellingen wijzen erop dat jullie trachten om doelbewust de identiteitsdocumenten van uw moeder achter te houden om bepaalde aspecten van haar identiteit voor het CGVS te verbergen. Ook over uw identiteit wensen u en uw moeder geen klaarheid te scheppen. Zo beweren u en uw moeder dat u geboren bent in Jalalabad in 1989 (DVZ Verklaring (...), vraag 4; DVZ Verklaring (...), vraag 16). De neergelegde taskara geeft echter aan dat u één jaar oud was in het jaar 1361 (21 maart 1982 – 20 maart 1983) (CGVS (...) p.8). Hierop gewezen zegt uw moeder dat men de leeftijd in de taskara's altijd verhoogt zodat kinderen niet op de standaardleeftijd van acht jaar maar eerder met school kunnen beginnen. Ze geeft hierbij het voorbeeld dat iemand van twee maanden om die reden ingeschreven wordt als een éénjarige (CGVS (...) p.8). Deze verklaring houdt echter geen steek. U bent immers zo'n acht jaar ouder in uw taskara dan in jullie verklaringen. Gezien het grote leeftijdsverschil verdwijnt elk nut voor een vroegere schoolgang. Bovendien dateert uw taskara van 21/4/1361 (12 juli 1982) waardoor er niet kan begrepen worden hoe het mogelijk is dat er zeven jaar voor uw geboorte een taskara voor u werd opgemaakt (CGVS (...) p.8). Bovenstaande vaststellingen wijzen er duidelijk op dat u noch uw moeder wensen duidelijkheid te bieden over jullie werkelijke identiteit.

Aangezien jullie vertrek uit Afghanistan koppelen aan uw leeftijd kunnen jullie verklaringen over jullie verhuis naar India evenmin overtuigen. Uw moeder en u verklaren op het CGVS dat u acht of twaalf maanden oud was toen jullie jullie vaderland – bijgevolg in het jaar 1990 - ontvluchtten (CGVS (...), p.2; CGVS (...) p.2). Het hoeft geen betoog dat deze tijdsaanduiding zeer ter discussie staat gezien bovenstaande vaststellingen over uw geboortjaar. Tegelijkertijd koppelt uw moeder jullie vertrek aan het overlijden van haar man wanneer ze aangeeft dat jullie na zijn overlijden vertrokken (CGVS (...) p.2; CGVS Vragenlijst vraag 3.5). Bij de DVZ liet uw moeder evenwel optekenen dat haar man in 1994

overleed waardoor u ten tijden van jullie vertrek niet ongeveer één jaar maar vijf jaar oud moet zijn geweest (DVZ Verklaring vragen (...) 15a). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt ernstig het geloof in jullie verklaarde vertrek naar India. Om meer zicht te krijgen op het moment van jullie vertrek naar India werd er aan uw moeder gevraagd wie de macht had in haar woonplaats Kabul toen jullie Afghanistan achterlieten. Haar antwoord, Babrak Karmal, de president van Afghanistan van december 1979 tot november 1986, valt opnieuw niet met jullie verklaarde vertrek in 1990 te rijmen, maar lijkt aansluiting te vinden met de these van jullie vertrek omstreeks 1982 (CGVS (...) p.2). (...) Daarbij dient eveneens aangekaart te worden dat jullie het stuk dat klaarheid kan bieden over jullie vertrek uit Afghanistan, met name het paspoort van uw moeder, bewust achterhouden, zoals hierboven aangetoond. Doordat jullie geen eenduidige en aannemelijke verklaringen afleggen over het moment dat jullie naar India verhuisden leggen jullie evenmin geloofwaardige verklaringen af over de duur van jullie verblijf in India en de verblijfsstatuten en naturalisatie die jullie uit jullie verblijf in India konden putten.

Voorts laten u en uw moeder eveneens na om overtuigende verklaringen over jullie verblijfsstatus in India af te leggen. Jullie vertellen dat jullie ongeveer de eerste vijf jaar van jullie verblijf in India over een verblijfsvergunning beschikten (CGVS (...), p.3; CGVS (...), p.7,8). Van deze verblijfsvergunning kunnen jullie geen bewijs neerleggen. Uw moeder weet eenvoudigweg niet waar het document zich bevindt (CGVS (...), p.3). Wat voor vergunning of op welke basis jullie deze vergunning verkregen weten jullie evenmin. Uw moeder kan slechts vertellen dat ze de vergunning verkreeg in een kantoor waar ze zich de naam niet goed van herinnert en waar moslims haar hielpen een formulier in te vullen (CGVS (...), p.3,4; CGVS (...), p.7,8). Het valt niet voor te stellen dat jullie jaren met een verblijfsrecht in India verbleven zonder hier ook maar de minste notitie over te hebben. Des te meer omdat uw moeder deze vergunning bekwam en telkens verlengde (CGVS (...), p.7-8). Uw broer (...) verklaart overigens dat jullie niet vier of vijf jaar maar van 1990 tot 1998 in het bezit waren een verblijfsvergunning als vluchteling (CGVS (...)8/1/2008, p.3). U en uw moeder ontkennen echter formeel dat jullie als vluchteling erkend waren in India (CGVS (...), p.3; CGVS (...), p.7,8). Dat jullie dermate ontoereikende en tegenstrijdige verklaringen afleggen over de verblijfsvergunning die jullie in India hadden leidt andermaal tot de conclusie dat jullie geen werkelijk zich wensen te geven op jullie verblijfsituatie in India en, zoals blijkt uit de toegevoegde informatie, op jullie naturalisatie die uit jullie verblijfsituatie kan voortvloeien.

Voorts geeft u dat u in 2006 samen met uw broer (...) trachtte om jullie situatie in India te legaliseren. Opnieuw stellen uw verklaringen hierover teleur. Zo weet u niet voor welke verblijfsvergunning u in aanmerking kwam. U kan slechts zeggen dat u een "stay" of verblijfsvergunning kon krijgen en aangedrongen om te verduidelijken welke de reden van jullie stay zou zijn werpt u op dat jullie van Afghanistan komen en er niet naar terug kunnen (CGVS (...), p.9). Als u uitgelegd wordt dat u zich voor asielgebonden motieven tot het UNHCR in India moest wenden voor een erkenning als vluchteling op basis waarvan u een Indische verblijfsvergunning kon bekomen haalt u uw heel jonge leeftijd destijds aan om uw onwetendheid te verklaren (CGVS (...), p.9). Aangezien uw taskara laat uitschijnen dat u destijds zo'n 24 jaar oud was kan u zich onmogelijk achter uw leeftijd verbergen. Financiële moeilijkheden werpt u tenslotte op als reden waarom jullie in 2006 niet doorgingen met de regularisatie van jullie verblijfsituatie in India. De Indische overheid vroeg om 100.000 roepies per persoon en jullie hadden zoveel geld niet (CGVS (...), p.9-10). Ook geeft uw moeder aan dat ze om dezelfde reden jullie verblijfsvergunningen niet verlengde (CGVS (...), p.8; CGVS (...), p.3). Aan jullie moeilijke financiële situatie als reden voor jullie illegaal verblijf kan echter geen geloof gehecht worden. Dat jullie penibele financiële jullie reis naar Europa niet verhinderde wijt uw moeder aan het terugvinden van haar broers in het Verenigd Koninkrijk. Toevallig ontmoetten jullie in 2018 een vrouw die jullie in contact bracht met uw ooms, die vervolgens jullie reis naar Europa betaalden (CGVS (...), p.5; CGVS (...), p.13). Uw moeder geeft aan dat jullie voordien geen contact hadden en zelfs idee hadden dat haar broers in het Verenigd Koninkrijk woonden (CGVS (...), p.5). Volgens uw moeder leende uw broer (...) dan ook van iemand geld om zijn reis in 2003 naar het Verenigd Koninkrijk te financieren (CGVS (...), p.5). U beweerde daarentegen dat uw ooms de reis van (...) in 2003 betaalden (CGVS (...), p.10). Als uw moeder hierop gewezen wordt stemt ze met deze versie in en wijt ze haar eerdere uitspraken aan een vergissing (CGVS (...), p.5). De expliciete verklaringen van uw moeder passen evenwel niet in de these van een vergissing. Ondanks het toegeven van de "vergissing" blijft uw moeder overigens volhouden dat ze in 2003 niet wist dat haar broers de reis van (...) betaalden en vertelt ze dat ze niet wist hoe (...) de reis financierde (CGVS (...), p.5). Dat het vertrek van haar inwonende oudste zoon naar het Verenigd Koninkrijk ondanks jullie slechte financiële situatie niet aan de keukentafel besproken zou zijn of zelfs geen vragen bij uw moeder opriep is andermaal geheel ongeloofwaardig. Nadat het gebrek aan contact met haar broers in het Verenigd Koninkrijk niet meer als excuus ingeroepen kon worden stelt uw moeder dat jullie wel contact hadden en dat uw ooms hulp aanboden maar dat jullie vanuit een zekere trots weigerden (CGVS (...), p.5). Ook deze verklaring is niet plausibel. Indien jullie daadwerkelijk in dermate

deplorabele financiële situatie zaten dat uw gezin uiteen gescheurd werd en jullie de door jullie gewenste verblijfsdocumenten niet konden betalen kan er niet ingezien worden dat jullie financiële steun zouden afslaan, zeker omdat jullie die financiële steun onder de vorm van reizen wel gretig in ontvangst namen (CGVS (...), p.10,13,14; CGVS (...), p.5). De mogelijkheid om de Indische nationaliteit te bekomen koppelt u terecht aan het hebben van een verblijfsvergunning in India (CGVS (...), p.11,12). Door valse verklaringen af te leggen over jullie verblijfsrecht in India maken jullie allerminst aannemelijk enkel nog over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. Integendeel, jullie verlangen om jullie werkelijke situatie in India te verbergen doet juist sterk vermoeden dat jullie wel over de Indische nationaliteit beschikken. Overigens houdt uw moeder ook wat dit onderwerp betreft haar betrachting om zo weinig mogelijk informatie te geven vol wanneer ze in tegenstelling tot u beweert nooit over de naturalisatieprocedure gehoord te hebben (CGVS (...), p.9). Aangezien u beweert dat er binnen uw gemeenschap in India over gesproken werd kan het moeilijk aanvaard worden dat het nieuws over een dergelijke drastische oplossing voor de moeilijke verblijfssituatie van veel leden van jullie gemeenschap haar niet ter oren zou zijn gekomen.

Verder zijn ook jullie verklaringen over de verblijfssituatie van uw familieleden in India ontoereikend. Zo slaat uw moeder met verstomming door aan te geven dat ze niet weet of uw broer (...) een verblijfsrecht had in India nadat jullie verhuisden. Ze zag het niet en vroeg het niet (CGVS (...), p.9). Hoewel jullie het CGVS voorhouden dat jullie na jullie verhuis jaren in India woonden zonder enig contact te hebben met (...) en zijn gezin vindt het CGVS het niet plausibel dat jullie bewust alle banden zouden doorknippen met de broer waarmee jullie jarenlang hadden samengewoond omdat jullie financiële moeilijkheden hadden. Bovendien werden jullie na jullie aankomst in België herenigd met (...) waardoor er hoe dan ook verwacht kan worden dat jullie de essentiële elementen van zijn verblijf in India kennen. Of uw tantes in India een verblijfsvergunning hadden weet u dan weer niet. Als verklaring geeft u aan dat uw tante in Delhi overleden is toen u klein was en u de tante in Punjab niet ontmoette (CGVS (...), p.12). Andermaal kan uw excuus uw gebrek aan kennis niet vergoelijken. Het is immers opvallend dat jullie noch met uw tante in Punjab, noch met de kinderen van uw tante in Delhi contact hadden. Dit gebrek aan contact met uw directe familieleden die al dan niet vlakbij u woonden en waarvoor u geen afdoende reden kan bedenken is een rode draad doorheen jullie verklaringen en is niet alleen op zich erg verwonderlijk maar staat ook in schril contact met het belang dat jullie aan de familiebanden met uw ooms in het Verenigd Koninkrijk en sinds jullie aankomst in België met (...) hechtten (CGVS (...), p.12,13,16; CGVS (...), p.7; DVZ Verklaring (...), vraag 33). Uw moeder weet evenmin of haar zussen en hun gezinsleden een verblijfsvergunning hadden maar verwijst als uitleg niet naar een gebrek aan contact maar louter aan desinteresse (CGVS (...), p.4). Ook deze uitleg roept vragen op daar een minimum aan interesse in de levensomstandigheden van jullie nauwe familieleden toch verwacht mag worden.

(...)

De bevinding dat u geen geloofwaardige verklaring aflegde over uw identiteit, de duur en legale situatie van uw verblijf in India en uw reisdocumenten, sterkt de vaststelling dat u geen klaarheid wil bieden over uw huidige identiteit en in het bijzonder uw actuele nationaliteit. Doordat u geen zicht wenst te bieden op cruciale elementen stelt u de asielinstanties niet in staat om na te gaan of u in India een reëel verblijfsalternatief ontwikkelde of, zoals blijkt uit de informatie van het UNHCR, mogelijk zelfs de Indische nationaliteit verwierf. Er werd nochtans aan het begin van uw onderhoud beklemtoond dat het uw plicht is om duidelijkheid te bieden op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie vooraleer u naar België kwam. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS werd u eveneens uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen, en dit zeker aangaande uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud zelfs uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat u deze essentiële elementen van uw verzoek (nog) niet aannemelijk maakte. U en uw moeder hielden evenwel vast aan jullie verklaringen (CGVS (...), p.15; CGVS (...), p.10).

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke identiteit, verblijfssituatie en daaraan verbonden uw huidige nationaliteit, aspecten die de kern van uw asielrelaas raken, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming. De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan u toegekend worden.

De vaststelling dat uw broer en zijn gezin de vluchtelingenstatus toegekend kregen heeft geen invloed op bovenstaande appreciatie. Door zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk en Afghanistan tussen 2003 en 2006 en het verblijf van zijn echtgenote tot 2006 in Afghanistan was hun legale situatie in India dermate verschillend van die van u en uw moeder dat elke overeenkomst met jullie verzoeken ontbreekt.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara werd hierboven reeds besproken. Daaraan kan toegevoegd worden dat uw taskara net als de taskara's van uw broers en uw vader, eveneens opgemaakt in 1361 (21 maart 1982 – 20 maart 1983), hoe dan ook bewijskracht missen inzake jullie verblijfssituatie in India en jullie huidige nationaliteit. Uw studentenkaart toont uw verblijf aan maar levert geen informatie aan over jullie (legale) verblijfssituatie. Evenzo tonen de neergelegde foto's jullie familiebanden aan, maar missen ze eveneens bewijskracht inzake de hierboven geformuleerde weigeringsargumenten aangezien er in tegenstelling tot wat u beweert uit de foto's geen conclusies getrokken kunnen worden inzake jullie financiële situatie.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek om internationale bescherming van uw moeder (...) (o.v. 8732.041) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van zijn taskara en een voor eensluidend verklaarde vertaling ervan en meent dat hieruit wel degelijk blijkt dat hij in 1989 is geboren.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit de voormelde vertaling van de taskara blijkt dat de taskara werd uitgegeven op “28.04.1368”, hetgeen gelijkgesteld wordt met 19 juli 1989 en dat verzoeker één jaar oud was in 1368 hetgeen gelijk gesteld wordt met (1989-1990). Dit betekent ook dat volgens de vertaling van deze taskara verzoeker in 1988 geboren werd, waardoor er opnieuw geen overeenstemming kan gevonden worden met verzoekers verklaringen omtrent zijn geboortedatum in 1989.

Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers moeder, aanwezig in het administratief dossier dat de tolk met betrekking tot de leeftijdsindicaties en uitgiftedata van de voorgelegde taskara van verzoeker en zijn broers het volgende vertaalde (p. 8):

*“K(...): uitgegeven 21 4de maand 1361; 5 jaar in 61.
H(...): uitgegeven 21 4de maand 1361; 2 jaar in 61.
J(...): uitgegeven 21 4de maand 1361; 1 jaar in 61.”*

Dit betekent dat de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud de drie taskara's heeft bekeken en drie keer vaststelde dat deze taskara's werden opgemaakt in 1361 en de leeftijden van verzoeker en zijn broer ten aanzien van deze data werden opgegeven. Het is niet aannemelijk dat de tolk zich tot 6 maal toe zou vergissen omtrent dit jaartal.

Hierbij komt ook nog de vaststelling dat verzoekers moeder wanneer zij met de discrepantie werd geconfronteerd niet verder kwam dan dat men de leeftijd in de taskara's altijd verhoogt zodat kinderen niet op de standaardleeftijd van acht jaar maar eerder met school kunnen beginnen. Ze geeft hierbij het voorbeeld dat iemand van twee maanden om die reden ingeschreven wordt als een éénjarige (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers moeder, p.8). Deze verklaring houdt geen steek, gezien verzoeker acht jaar ouder is in zijn taskara dan in zijn verklaringen en gezien het grote leeftijdsverschil elk nut voor een vroegere schoolgang verdwijnt.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat er door de tolk onduidelijkheid en daarmee vooringenomenheid werd gecreëerd bij de verwerende partij, kan hij niet worden gevolgd.

Verzoekers moeder werd tijdens haar onderhoud wel degelijk geconfronteerd met de vaststelling dat de taskara van onder meer verzoeker werd uitgegeven in 1361 en dat hij toen 1 jaar was, hetgeen overeenkomt met het jaartal 1982, waardoor het aan haar was om onmiddellijk te reageren en erop te wijzen dat de tolk zich moet hebben vergist te meer het hier over een groot leeftijdsverschil gaat. Integendeel, verzoekers moeder kwam zoals gesteld niet verder dan de verklaring dan dat men de leeftijd in de taskara's altijd verhoogt zodat kinderen niet op de standaardleeftijd van acht jaar maar eerder met school kunnen beginnen, waarmee zij de vertaling van de tolk in wezen bevestigt. Verzoeker brengt overigens geen objectieve informatie bij die de verklaringen van zijn moeder over de concrete praktijken in verband met de weergegeven leeftijd op taskara's zou kunnen ondersteunen.

Overigens gaf verzoekers moeder met een dergelijke verklaring ook te kennen dat de mogelijkheid dat er met dergelijke documenten geknoeid en gefraudeerd wordt, bestaat, hetgeen meteen bevestigd wordt in de informatie die de verwerende partij bij haar verweernota voegt (COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude).

De algemene stelling dat uit argwaan en foute interpretering door verwerende partij enkel nog meer verwarring werd gezaaid bij verzoeker en diens moeder, kan dan ook geenszins worden gevolgd. Uit de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt niet dat verzoeker of zijn moeder in verwarring werden gebracht waardoor zij niet meer in staat waren om coherente en consistente verklaringen af te leggen. Verzoeker toont dit ook niet *in concreto* aan.

Gelet op deze vaststellingen stelt de Raad zich ook de vraag welke taskara verzoeker aan de huidige vertaler heeft voorgelegd.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat een taskara geen zicht biedt op verzoekers huidige nationaliteit en verblijfssituatie.

Ook de neergelegde taskara's van verzoekers broers, vader en kozijn bieden hier geen zicht op.

Aangezien verzoeker en zijn moeder hun vertrek uit Afghanistan koppelen aan verzoekers leeftijd kunnen de verklaringen over de verhuis naar India bijgevolg evenmin overtuigen. Verzoeker en zijn moeder verklaren dat verzoeker respectievelijk acht of twaalf maanden oud was toen zij Afghanistan – bijgevolg in het jaar 1990 - ontvluchtten (Notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker p.2; Notities van het persoonlijk onderhoud verzoekers moeder; p. 2). Gelet op bovenstaande vaststellingen staat deze tijdsaanduiding evenzeer op losse schroeven.

Aangezien verzoekers moeder tegelijkertijd het vertrek ook aan het overlijden van haar man koppelt wanneer ze aangeeft dat zij na zijn overlijden vertrokken (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers moeder, p. 2; Vragenlijst van verzoekers moeder, vraag 3.5, kan er opnieuw geen overeenstemming worden met de afgelegde verklaringen en documenten. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet verzoekers moeder immers optekenen dat haar man in 1994 overleed waardoor verzoeker ten tijden van het vertrek uit Afghanistan niet ongeveer één jaar, maar vijf jaar oud moet zijn geweest (DVZ Verklaring van verzoekers moeder, vraag 15a). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt het geloof in het verklaarde vertrek naar India. Waar verzoeker in het verzoekschrift dit wijt aan een foute vertaling van de tolk komt hij niet verder dan de bewering zelf.

Ook het antwoord van verzoekers moeder, namelijk dat Babrak Karmal de macht had in Afghanistan op het ogenblik van hun vertrek in 1990, valt niet te rijmen met de algemene informatie waaruit blijkt dat deze de president was van Afghanistan van december 1979 tot november 1986, maar vindt eerder aansluiting met het vertrek omstreeks 1982 (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers moeder, p. 2). Waar verzoeker aanvoert dat zijn moeder de vraag verkeerd had begrepen en dacht dat zij een president moest nemen die regeerde ten tijde van haar verblijf in Afghanistan, kan hij niet overtuigen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat aan verzoekers moeder duidelijk werd gevraagd wie er aan de macht was ten tijde van haar vertrek naar India en dat deze vraag geenszins voor interpretatie vatbaar is. Het argument dat zijn moeder de vraag verkeerd begrepen had zonder enige concrete toelichting naar de reden hiervoor, is dan ook niet meer dan slechts een *post factum* bewering.

De algemene verwijzing naar de leeftijd van zijn moeder, het gegeven dat zij tal van moeilijke en verwarrende situaties heeft moeten meemaken en de stress die zij ondervond bij ondervraging door de autoriteiten, kan hier evenmin een ander licht op werpen. Verzoeker toont met geen enkel concreet en objectief gegeven aan dat zijn moeder gelet op haar leeftijd en de niet nader genoemde "moeilijke en verwarrende situaties" niet meer in staat zou zijn om tijdens een procedure waarbij om internationale bescherming wordt gevraagd duidelijke en coherente verklaringen af te leggen. Bovendien brengt elk gehoorde gesprek stress met zich mee, hetgeen geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct, coherent en volledig mogelijk te vertellen en aan de redelijke verwachting dat een verzoeker, ondanks de stress, bij machte is om coherente verklaringen af te leggen.

Doordat verzoeker en zijn moeder geen eenduidige en aannemelijke verklaringen afleggen over het moment dat zij naar India verhuisden, tonen zij de duur van hun verblijf in India niet aan, noch bieden zij enig zicht op de verblijfsstatuten en naturalisatie die zij uit hun verblijf in India konden putten.

Met de enkele stelling dat verzoekers moeder over geen identiteitsdocument meer beschikt omdat zij in India zodanig veel verhuisd zijn en zij deze ergens is kwijtgespeeld, plaatst verzoeker de verklaringen van zijn moeder omtrent het ontbreken van dergelijke stukken niet in een ander daglicht. De pertinente motivering wordt herhaald en overgenomen:

"Zo legt uw moeder geen identiteitsdocumenten neer, noch enig ander stuk dat op enerlei wijze haar identiteit kan staven. Uw moeder vertelt wel dat ze een paspoort en taskara had, maar beweert dat beide stukken verloren gingen. Hoe deze stukken verloren gingen kan ze niet verduidelijken en de vraag wanneer ze haar paspoort verloor kan ze evenmin beantwoorden (CGVS (...), p.2,3). Dat ze zo achteloos omgesprongen zou hebben met haar identiteitsdocumenten valt niet voor te stellen en staat haaks op het gegeven dat jullie blijkbaar wel voldoende zorg hebben besteed aan de taskara's van u en uw broers. Aan uw moeder gevraagd of ze nieuwe identiteitsdocumenten aanvraag na het verlies van haar oude werpt ze op dat ze dit niet deed omdat ze niet wist waar ze naartoe moest gaan om een nieuw paspoort aan te vragen (CGVS (...), p.2,3). Als er met enig ongeloof gevraagd wordt dat ze niet wist waar ze een paspoort kon aanvragen laat ze onmiddellijk haar eerste excuus vallen en werpt ze op dat ze het nut niet inzag van het aanvragen van een nieuw paspoort (CGVS (...), p.2,3). De daaropvolgende vraag hoe uw moeder dan haar identiteit bewees in India lacht ze weg (CGVS (...), p.2,3). Nochtans geeft u aan dat u talrijke keren gevraagd werd om uw identiteit te staven in India waardoor er niet begrepen kan worden waarom uw moeder, die eveneens werkte in India, het nut van identiteitsdocumenten niet zou inzien (CGVS (...) p.4; CGVS (...), p.2,3). Niet alleen brengt uw moeder geen enkel stuk aan ter staving van haar identiteit ook kan ze geen aannemelijke verklaringen afleggen over de wijze waarop ze de identiteitsdocumenten waarover ze beschikte kwijt speelde en kunnen haar redenen waarom ze geen nieuwe identiteitsdocumenten aanvraag allerm minst overtuigen. Deze vaststellingen wijzen erop dat jullie trachten om doelbewust de identiteitsdocumenten van uw moeder achter te houden om bepaalde aspecten van haar identiteit voor het CGVS te verbergen."

Verzoeker gaat overigens voorbij aan de vaststelling dat zowel hij als zijn moeder nalaten om overtuigende verklaringen over hun verblijfsstatus in India af te leggen. Verzoeker en zijn moeder vertellen weliswaar dat zij ongeveer de eerste vijf jaar van hun verblijf in India over een verblijfsvergunning beschikten (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers moeder, p. 3; Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 7, 8), maar kunnen hiervan geen bewijs neerleggen. Aangezien ook werd vastgesteld dat verzoekers moeder niet weet waar het document zich bevindt (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers moeder, p. 3) en dat zij beiden evenmin weten over wat voor vergunning het was of op welke basis zij deze vergunning verkregen, doet volstrekt

afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid en oprechtheid. Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker en zijn moeder jaren met een verblijfsrecht in India verbleven zonder hier ook maar de minste notie over te hebben en dit des te meer omdat verzoekers moeder deze vergunning bekwam en telkens verlengde (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 7-8).

Verzoeker geeft te kennen dat zijn moeder tijdens haar persoonlijk onderhoud wel heeft verklaard dat de instelling waar een vergunning moest worden aangevraagd de "ITU" betreft, hetgeen in het dialect dat zij spreekt eerder klinkt als "AITWOO" waardoor er misschien verwarring is gekomen. Verzoeker meent dan ook dat het geenszins correct is te stellen dat niet geweten zou zijn bij welke organisatie zij terecht konden.

De Raad stelt vast dat in de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers moeder desbetreffende het volgende werd genoteerd (p. 3, 4):

"(...)Hoe bekwam u die verblijfsvergunning?

Er was een kantoor. Ik herinner me niet goed "RTO" of RTPA" ik herinner het me niet. daar kregen we die vergunning.

(...)

Waarom kreeg u die verblijfsvergunning in India?

In de huizen waar we woonden er waren veel moslims die vergunningen kreeg. Ik vroeg ook waar kan ik die vergunning krijgen en ze zeiden in "Arghepur" of zoiets. Ik ben niet zeker. Ik wist van niets. Ik nam mijn zoon en zocht het en kreeg die vergunning.

Wat moest je doen om die vergunning te krijgen?

Er waren mensen, moslims, die zaten buiten het kantoor. Ze hielpen me dat formulier in te vullen zo kreeg ik die vergunning.

Weet je wat voor vergunning je kreeg?

Ik herinner het me niet (...)". (eigen onderlijning)

Hieruit blijkt wel degelijk dat verzoekers moeder geen enkele concrete of enigszins duidelijke informatie kan verstrekken over het kantoor waar zij haar verblijfsvergunning bekwam. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker in het verzoekschrift nog melding maakt van een ander benaming (ITU of AITWOO) voor het kantoor dan zijn moeder tijdens haar persoonlijk onderhoud, waarbij zij het had over "RTO" of "RTPA" om vervolgens te besluiten dat zij zich het niet herinnert.

Volgens verzoeker wekt het geen verbazing dat zijn moeder het exacte adres niet meer weet, omdat zij vele malen verhuisd zijn, zij zich financieel in een penibele situatie bevonden en zijn moeder een gezegende leeftijd heeft, maar gaat hiermee voorbij aan het gegeven dat zijn moeder niet alleen over het adres enige concrete gegevens had, maar dat zij zich nagenoeg geheel niets herinnert over deze verblijfsvergunning. Verzoeker verduidelijkt evenmin concreet op welke wijze hun penibele financiële situatie en de leeftijd van zijn moeder een afdoende en valabele verklaring kan bieden voor haar onwetendheid op dit vlak.

Aangezien ook verzoekers broer verklaarde dat zij niet vier of vijf jaar, maar van 1990 tot 1998 in het bezit waren van een verblijfsvergunning als vluchteling (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers broer, p. 3) terwijl verzoeker en zijn moeder formeel ontkennen dat zij als vluchteling erkend waren in India (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers moeder, p.3; Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p.7, 8), wordt de vaststelling dat verzoeker en zijn moeder geen werkelijk zicht wensen te geven op hun verblijfssituatie in India en zoals blijkt uit de toegevoegde informatie, op de eventuele naturalisatie die uit hun verblijfssituatie kan voortvloeien, bevestigd.

De stelling is het verzoekschrift dat zijn broer K. formeel is dat hij heeft aangegeven dat verzoeker en zijn moeder van 1990 tot 1996 over een verblijfsvergunning beschikte en niet tot 1998, doet geen afbreuk aan de verklaringen van verzoekers broer die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft afgelegd en waarvan een uittreksel bij het administratief dossier werd gevoegd. Verzoekers broer gaf toen in *tempore non suspecto* wel degelijk te kennen dat zij als vluchteling over een verblijfsvergunning beschikten in India en dit van 1990 tot 1998.

Het gegeven dat verzoeker geen werkelijk zicht wenst te geven op zijn verblijfssituatie in India wordt dan ook, gelet op de verklaringen van verzoekers broer, opnieuw bevestigd door de vaststelling dat verzoeker blijkens zijn verklaringen niet weet voor welke verblijfsvergunning hij in aanmerking kwam

toen hij zich in 2006 wilde "legaliseren". Verzoeker kan slechts zeggen dat hij een "stay" of verblijfsvergunning kon krijgen en aangedrongen om te verduidelijken welke de reden van de "stay" zou zijn werpt verzoeker enkel op dat zij van Afghanistan komen en er niet naar terug kunnen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9).

Wanneer hem vervolgens uitgelegd wordt dat hij zich voor asielgebonden motieven tot het UNHCR in India moest wenden voor een erkenning als vluchteling op basis waarvan hij een Indiase verblijfsvergunning kon bekomen haalt hij zijn heel jonge leeftijd destijds aan om zijn onwetendheid te verklaren (p. 9), maar dit kan geen verschoning bieden gelet op de verklaringen van zijn broer waaruit blijkt dat zij reeds eerder als vluchteling werden erkend. Bovendien moet verzoeker, gelet op de vertaling van de tolk van zijn taskara tijdens zijn persoonlijk onderhoud, in 2006 ongeveer 24 jaar oud geweest zijn, waardoor het argument van zijn jonge leeftijd geheel komt te vervallen. Zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat verzoeker geboren werd in 1989, had hij in 2006, de leeftijd van 17 jaar, waardoor ook op een dergelijke leeftijd mag worden verwacht dat hij hierover enige concrete toelichting kan geven.

Waar verzoeker verwijst naar de corruptie van de ambtenarij en naar het feit dat er door de ambtenaren extra 100000 roepies werd gevraagd en zij steeds onzeker zouden zijn over het feit of er naderhand nog meer geld zou gevraagd worden of zelfs geen helemaal geen vergunning zouden hebben gekregen als reden waarom er door hen nadien geen verblijfsvergunning meer werd aangevraagd gaat hij volledig voorbij aan de concrete en pertinente motivering waaruit blijkt dat aan de opgeworpen financiële moeilijkheden geen geloof kon worden gehecht.

Voor de duidelijkheid wordt de motivering desbetreffend hier hernomen:

"Financiële moeilijkheden werpt u tenslotte op als reden waarom jullie in 2006 niet doorgingen met de regularisatie van jullie verblijfssituatie in India. De Indische overheid vroeg om 100.000 roepies per persoon en jullie hadden zoveel geld niet (CGVS (...), p.9-10). Ook geeft uw moeder aan dat ze om dezelfde reden jullie verblijfsvergunningen niet verlengde (CGVS (...), p.8; CGVS (...), p.3). Aan jullie moeilijke financiële situatie als reden voor jullie illegaal verblijf kan echter geen geloof gehecht worden. Dat jullie penibele financiële situatie jullie reis naar Europa niet verhinderde wijt uw moeder aan het terugvinden van haar broers in het Verenigd Koninkrijk. Toevallig ontmoetten jullie in 2018 een vrouw die jullie in contact bracht met uw ooms, die vervolgens jullie reis naar Europa betaalden (CGVS (...), p.5; CGVS (...), p.13). Uw moeder geeft aan dat jullie voordien geen contact hadden en zelfs idee hadden dat haar broers in het Verenigd Koninkrijk woonden (CGVS (...), p.5). Volgens uw moeder leende uw broer (...) dan ook van iemand geld om zijn reis in 2003 naar het Verenigd Koninkrijk te financieren (CGVS (...), p.5). U beweerde daarentegen dat uw ooms de reis van (...) in 2003 betaalden (CGVS (...), p.10). Als uw moeder hierop gewezen wordt stemt ze met deze versie in en wijt ze haar eerdere uitspraken aan een vergissing (CGVS (...), p.5). De expliciete verklaringen van uw moeder passen evenwel niet in de these van een vergissing. Ondanks het toegeven van de "vergissing" blijft uw moeder overigens volhouden dat ze in 2003 niet wist dat haar broers de reis van (...) betaalden en vertelt ze dat ze niet wist hoe (...) de reis financierde (CGVS (...), p.5). Dat het vertrek van haar inwonende oudste zoon naar het Verenigd Koninkrijk ondanks jullie slechte financiële situatie niet aan de keukentafel besproken zou zijn of zelfs geen vragen bij uw moeder opriep is andermaal geheel ongeloofwaardig. Nadat het gebrek aan contact met haar broers in het Verenigd Koninkrijk niet meer als excuus ingeroepen kon worden stelt uw moeder dat jullie wel contact hadden en dat uw ooms hulp aanboden maar dat jullie vanuit een zekere trots weigerden (CGVS (...), p.5). Ook deze verklaring is niet plausibel. Indien jullie daadwerkelijk in dermate deplorabele financiële situatie zaten dat uw gezin uiteen gescheurd werd en jullie de door jullie gewenste verblijfsdocumenten niet konden betalen kan er niet ingezien worden dat jullie financiële steun zouden afslaan, zeker omdat jullie die financiële steun onder de vorm van reizen wel gretig in ontvangst namen (CGVS (...), p.10,13,14; CGVS (...), p.5)."

Opnieuw verwijst verzoeker voor wat betreft de verklaringen van zijn moeder naar haar leeftijd en de stress tijdens haar persoonlijk onderhoud, doch dit kan, zoals hoger reeds gesteld, geenszins volstaan om ook voormelde vaststellingen te verschonen of te vergoelijken.

Verzoeker toont met geen enkel concreet en objectief gegeven aan dat zijn moeder gelet op haar leeftijd en de stress tijdens haar persoonlijk onderhoud niet meer in staat zou zijn om tijdens een procedure waarbij om internationale bescherming wordt gevraagd duidelijke en coherente verklaringen af te leggen.

De expliciete verklaringen van verzoekers moeder passen zoals gesteld niet in de these van een vergissing. Bovendien blijft verzoekers moeder, zelfs na het toegeven van de "vergissing" volhouden dat ze in 2003 niet wist dat haar broers de reis van K. betaalden en vertelt ze dat ze niet wist hoe K. de reis financierde (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers moeder, p. 5). Overigens blijkt uit het persoonlijk onderhoud van verzoekers moeder dat zij op een gegeven moment zelf uiteindelijk wel toegaf dat haar broers verzoeker en haarzelf hadden geholpen (p. 5).

Ook de Raad acht het, mede gelet op deze verklaringen omtrent de reis van K., niet aannemelijk dat verzoeker per toeval een vrouw tegenkwam in de tempel die de ooms kende die in het Verenigd Koninkrijk woonden, hen hulp aanbood en in contact bracht met de ooms in het Verenigd Koninkrijk.

De trots waarvan verzoeker spreekt en die verhinderde dat zijn moeder initieel niet wilde vertrekken, komt met deze vaststellingen op losse schroeven te staan en is niet meer dan een poging om de gedane vaststellingen enigszins te proberen te verschonen of vergoelijken. Van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming kan het aanwenden van "trots" om te blijven weigeren hulp te aanvaarden en het land te verlaten, niet volstaan en is zelfs geenszins aannemelijk te noemen.

Verzoeker herhaalt vervolgens slechts de verklaring dat het contact met K; verloren is gegaan in India, stelt dat ze K. in België per toeval zijn tegengekomen en sindsdien het contact niet meer zijn verloren. Dit vormt geen valabele verklaring voor het gegeven dat verzoekers moeder niet wist of K. een verblijfsrecht had in India nadat zij verhuisden. Ze zag het niet en vroeg het niet (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers moeder, p. 9). Hoewel de Raad het reeds weinig aannemelijk acht dat verzoeker en zijn moeder nadat zij waren verhuisd, geen contact meer hadden met K. en zijn gezin en dit louter omwille van het feit dat zij financiële moeilijkheden hadden, is het onbegrijpelijk en geenszins aannemelijk dat zij hiervan bij hereniging in België niet op de hoogte werden gesteld te meer zij eveneens een verzoek om internationale bescherming indienden.

Waar verzoeker het gebrek aan contact met zijn familieleden in India wijt aan de cultuur en het veroordelend karakter van de "personen daar", wat zijn moeder gelet op haar psychische kwetsbaarheid niet aankon, overtuigt hij niet.

Het gebrek aan contact met verzoekers directe familieleden die al dan niet vlakbij hen woonden en waarvoor hij geen afdoende reden kan bedenken staat in schril contrast met het belang dat zij aan de familiebanden met de ooms in het Verenigd Koninkrijk en sinds hun aankomst in België met K. hechtten (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p.12,13,16; Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers moeder, p.7; DVZ Verklaring van verzoeker, vraag 33). Aangezien verzoekers moeder evenmin weet of haar zussen en hun gezinsleden een verblijfsvergunning hadden maar als uitleg niet naar een gebrek aan contact verwijst maar louter naar desinteresse (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers moeder, p. 4), bevestigt zij opnieuw dat zij geen zicht willen bieden op de verblijfssituatie in India en hun achtergrond.

Dergelijke verklaringen wijzen op een gebrek aan interesse in de levensomstandigheden van hun nauwe familieleden, hetgeen de Raad in de gegeven omstandigheden niet aannemelijk acht en waarvoor door verzoeker geen enkele valabele reden kan worden gegeven. De bewering dat zijn moeder psychisch kwetsbaar was/is wordt op geen enkel ogenblik aangetoond of gestaafd.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM omdat hij samen met zijn moeder naar België is gevlucht en zijn broer en diens gezin als vluchteling zijn erkend, dient te worden opgemerkt dat verzoeker met zijn betoog ter zake geheel ten onrechte een gezinshereniging met zijn broer en diens gezin tracht te bekomen. Het doel van het verzoek om internationale bescherming bestaat er immers geenszins uit om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet). De schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet dienstig opgeworpen. De Raad doet in het kader van onderhavig beroep namelijk noch uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolging. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoekster al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming.

Uit de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de nood aan internationale bescherming moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de verzoeker om internationale bescherming toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden.

Verzoeker heeft, gelet op voormelde vaststellingen, aldus op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven en zoals aangegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker weigert gelet op de voormelde vaststellingen moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke identiteit, nationaliteit en verblijfssituatie. Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten. De verwijzing naar de schending van artikel 3 van het EVRM is gelet op wat voorafgaat evenmin dienstig.

De door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde stukken zoals de taskara's van verzoeker en zijn vader met vertaling, de taskara's van zijn broers, de taskara van zijn kozijn, verzoekers studentenkaart en foto's, bieden geen enkel zicht op verzoekers werkelijke en huidige nationaliteit en verblijfssituatie.

2.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoeker moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op zijn werkelijke identiteit, nationaliteit en verblijfssituatie. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke identiteit, nationaliteit en de verblijfssituatie van verzoeker voor zijn komst naar België, en over de vraag of verzoeker, gelet op deze elementen, al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijner hoofde niet voorhanden is.

2.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF